CÁNTICHS

PER

MOSSEN JACINTO VERDAGUER

Cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino.
Cantant y salmejant al Senyor en vostres cors.
(SANT PAU).

BARCELONA
LLIBRERÍA Y TIPOGRAFÍA CATÓLICA
5-Pi-5

ÇÁNTICHS

CÁNTICHS

PER

Cantantes et psallentes in cordibus vestris Domino.
Cantant y salmejant al Senyor en vostres cors.
(SANT PAU).

BARCELONA
LLIBRERÍA Y TIPOGRAFÍA CATÓLICA
5-Pi-5

AB LLICENCIA ECLESIÁSTICA

PRIMERA PART

A BETLHEM

Venite, adoremus.

Anem
á Betlhem,
á veure 'l Messías:
anem
á Betlhem,
y l' adorarém.

I

Ses blanques manetes,
petites com son,
sent tan petitetes
formaren lo mon.

II

Ses galtes hermoses
son blanchs gessamins,
plantats entre roses
per Angels divins.

III

Sos ulls que sonriuen
y ploran d' amor,
jo no sé qué diuen
que roban lo cor.

IV

Per qui vol besarhi
son llavi es de mel:
per qui vol entrarhi
son cor es un cel.

LA NADALA

Tonada de: *A la torra xica, á la torra gran...*

D' un roser á l' ombra,
d' un roser de maig,
n' ha florit un Lliri
la nit de Nadal.

Bonica es la Rosa,
mes ho es lo Ram;
mes ho es lo Lliri
que floreix tot l' any.

Les fulles son verdes,
lo cálzer n' es blanch,
la mel de son cálzer
n' es mel celestial.

Abelles que 'l besan
son Angelets sants;
Angelets lo volen,
pastorets l' haurán.
Los tres Reys arriban
sols per olorál,
ja 'n veuen la Verge
que 'l va ab plors regant:
—¿De qué plorau, Verge,
de qué plorau tant?
—Perletes de l' alba
lo solen rosar,
y avuy, que es divendres,
son gotes de sanch.
Lliri que floreixes
la nit de Nadal,
¡ay! allí al Calvari
com t' esfullarán! —

Bonica es la Rosa,
mes ho es lo Ram;
mes ho es lo Lliri
que floreix tot l' any.

LO NOY DE LA MARE

CANSÓ DEL BRESSOL

Mentres María bressava y vestia
son ros y tendre Fillet que no dorm,
perque no plore, ni en terra s' anyore,
dolsa li canta dolseta cansó.
No plores, no, Manyaguet de la Mare,
no plores, no, que jo canto d' amor.

Cada gronxada 't daré una abrassada,
cada abrassada un beset amorós;
mes rosses trenes serán tes cadenes,
niu y alcoveta les ales del cor.

¡Que n' es de bella ta galta en poncella!
¡que 'n son de dolsos tos llavis en flor!
son una rosa que 'ls meus han desclosa
sols per xuclarne la mel del amor.

Feuli, orenetes, cansons d' amoretes,
fesli musica, gentil rossinyol;
si t' es poch fina ma falda de nina
baixen los Angels, del cel un bressol.

Sian ses ales glasser de tes gales,
sian sos brassos coixins de ton cos;
jo per tos polsos ne tinch de mes dolsos,
per embolcarte les teles del cor.

Sian ta faixa, si 'l cel no te 'n baixa,
quatre palletes de sech poliol,
quatre palletes tot just floridetes,
que 't servirian de faixa y llensol.

Guarníumel Angels, bressáumel Arcángels
d' ayre bon ayre, tot fentli l' amor,
mística bresca lo cel li servesca
si en llet de Verge no troba dolsor.

Dels Reys l' estrella claríssima y bella
n' es baixadeta á posarse en ton front;
quant ells te miran gelosos se 'm giran:
«¡Quina faldada de perles y flors!»

Totes s' esfloran les flors que t' anyoran,
féyales náixer ton riure tan dols;
tornan reviure si 'ls tornes á riure,
mes ¡ay! sols beuen rosada de plors

Quant se 'n adonan los Angels, entonan
cántichs de festa que 's tornan de dol:
«Ab Tu avans d' hora clareja l' aurora,
ab Tu avans d' hora s' ha de pondre 'l sol.»

Mentres María 'l bressava y vestia,
veu ses manetes creuades al cor;
prou la endevina d' amor la joguina,
que Fill y Mare barrejan sos plors.
No plores, no, Manyaguet de la Mare,
que en la creu dura morirém tots dos.

LA CANSÓ DEL ROSSINYOL

Tonada de: *A la torra xica, á la torra gran...*

ALLÍ á l' Establía
de vora 'l Portal,
rossinyol hi canta
la nit de Nadal:
Flor de lliri lliri,
flor de lliri blanch.

—¿Per qué cantas ara
si plora l' Infant?
—Si canto y refilo
per aconhortal.
—Refilas y bressas,
¿de qué está plorant?

—Lo mon que tan ayma
l' ha anat oblidant;
los tres Reys son fora,
los Pastors se 'n van;
si pastors lo deixan,
anyells ¿qué farán?
Aucells de la Gloria,
volem á adorál
que 'ls homens no hi venen
la nit de Nadal.

Alli á l' Establía
de vora 'l Portal,
rossinyols hi cantan
si plora un Infant;
tant plora y sospira
que s' hi van posant.
Flor de lliri lliri,
flor de lliri blanch.

LO SANT NOM DE JESÚS

JESÚS, *Jesús, nom dolcíssim,*
delicia del cel,
sellau mon cor amantíssim,
oh nom suavíssim,
mes dols que la mel.

Dols es per mi l' aroma de les roses,
dols es per mi lo cant dels rossinyols;
nom de Jesús, quan en mon llavi 't posas,
nom de Jesús, encara tu ets mes dols.

Qui us ha gustat vol sempre assaborirvos,
qui us ha trobat no us vol deixar may mes;
nom de Jesús, com sello vull tenirvos
en vida y mort sobre mon cor imprés.

Nom de Jesús, tu ets música á la orella,
néctar al llavi, al paladar dolsor;
tu per mos ulls ets del matí la estrella,
pel cor ferit lo bálsam del amor.

Jesús, Jesús, quan trenca l' alba clara,
jo assaboresch vostre dolcíssim nom,
quan ve la nit l' assaboresch encara,
¡qui 'l pogués dar á assaborí á tothom!

Nom de Jesús, rosada de dolsura,
en nostres cors cayeu vespre y matí;
los cors hont plou eixa rosada pura
van á florir al celestial jardí.

Jesús, Jesús, diré de nit y dia;
dihent, Jesús, esperaré la mort;
nom de Jesús, y en la última agonía,
nom de Jesús, siau mon passaport.

RECÓRDAT QUE ETS POLS

Memento, homo.

Si 'l viure t' es dols,
demá morirás:
Recórdat que ets pols,
y en pols tornarás.

De pols Dèu formá
á Adam nostre pare,
la terra es ta mare,
lo cuch ton germá:
tal volta demá
son menjar serás.
Recórdat que ets pols,
y en pols tornarás.

Demá la hermosura
del cos mes gentil,
d' un insecte vil
será vil pastura.

Tot bé que no dura
per l' home es un llas.
Recórdat que ets pols,
y en pols tornarás.

L' home es una flor
que, per mes que 's guarde,
del matí á la tarde
naix, floreix y mor.
Náixer es un plor,
la vida es un pas.
Recórdat que ets pols,
y en pols tornarás.

Si ta ánima es pura,
ab los Serafins
volarás de dins
de la sepultura;
ángel d' hermosura
del fanch sortirás.
Recórdat que ets pols,
y en pols tornarás.

PASSIÓ

DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

JESUCRIST, la Passió vostra
ajudáumela á cantar;
mes morint per culpa nostra
¿qué faré sinó plorar?
Si plorant pujo al Calvari,
Vos al cel me pujaréu,
puix la escala per pujarhi
es l' escala de la Creu.

Cristians, per darnos vida
vol morir lo Salvador,
dantse á tots per despedida:
¡dols senyal de son amor!
Sos deixebles son á taula
fent ab Ell l' últim sopar,
quan los pasma sa paraula
de que 'ls vulla 'ls peus rentar.

Pere diu, tot fentse enrere:
—Vos á mi no 'm rentaréu.
—Si Jo 'ls peus no 't rento, Pere,
no entrarás al regne mèu.
—Donchs rentáumels, responía,
peus y mans, ánima y tot;
quan per Vos rentat jo sia,
res del mon tacarme pot.—

Ab ses llágrimes los renta,
cada peu un bes ó dos;
los aixuga, y quan s' assenta
tè 'l parlar mes amorós:
—Jo sò Mestre de vosaltres;
mes ¿sabeu per qué us rentí?
perque ameu los uns als altres
com jo á tots vos estimí.—

Beneheix lo pa: — Preneune,
que es mon cos sagramentat.
Beneheix lo vi: —Bebeune,
que es la sanch de eix cos sagrat.
Lo meu cor á tots convida:
qui ab fervor combregará,
si es mort, cobrará vida;
si es viu, no morirá.

Mes, combrega entre nosaltres
qui vol ferme traició; —
y mirantse 'ls uns als altres
tots li diuen:—¿Seré jo?

—Es aquell que 'l bocì 'm prenga,
puix ab ell menjo en un plat;
¡ay de qui traidor me venga!
¡tant debó que no fos nat! —

Ja ab sa dolsa companyía
Jesucrist s' en baixa al Hort,
hont los diu en sa agonía
que está trist fins á la mort:
—Orem tots, que al veure 'm pendre
mon ramat s' escampará;
y si es prop qui m' ha de vendre,
no es pas lluny qui 'm negará.—

S' agenolla y mentres ora
reb lo cálzer de dolor;
primer glop que n' assabora;
no pot mes lo Redemtor.
—De mon llavi apartat sia,
Pare, eix cálzer de pecat,
mes no 's fassa, no, la mia,
sinó vostra voluntat.—

Jesucrist ja es á la vora
de la mar de la passió,
ja de l' ona que 'l devora
sent la furia y l' amargó.
Veu dels mals la pertinacia,
veu dels bons la ingratitut;
de tants homes la desgracia
que per sempre s' han perdut.

Claus, martell, assots y espines
tots plegats al cor los sent;
suor d' aygua y sanch divines
per la terra va corrent.
Los sèus dormen y 'ls desperta:
—Aixecauvos, ve 'l traidor;
¿no estaréu una hora alerta
per vosaltres, ab qui mor? —

Com un llamp á tots consterna
de cadenes drinch confús,
y ja veuen la llanterna
dels que cercan á Jesús.
Lo traidor Judas que 'ls mena,
los ha dit entrant al hort:
—Tingau á punt la cadena,
y á qui bese lligau fort.—

Jesús diu:—¿A quí cercau?
—A Jesús de Nazaret.
—¡Donchs, jo sò!—y la turba cau
vora 'ls peus del que escomet.
Dues voltes los aterra,
dues voltes que ha parlat,
quan:—Alsauvos, diu, de terra;
hora es ja de ser lligat.—

Arribant Judas lo besa:
—Amich mèu, ¿qué vens á fer?
d' un bes fals ab la finesa
¿tu me entregas presoner? —

A Sant Pere que fería:
—Enveyna 'l coltell, ha dit;
qui de coltell feriría,
de coltell será ferit.

Mes diumenge me rebéreu
entre palmes y llorer,
y ara ab pals y armes isquéreu
com si fos un bandoler.—
Dòna 'ls brassos als que 'l prenen,
cos y ánima al dolor;
les cadenes que 'l detenen
son cadenes del amor.

Mentres lligan y engrillonan
al que fa rodar los cels,
sos deixebles l' abandonan
com anyell als llops cruels.
¡Trist de mi! pecant un dia
vos deixí, Jesús, també;
mes, oh dolsa companyía,
ja may mes vos deixaré.

Afrontarlo Anás intenta,
y ab ma férrea 'l seu criat
un revés tant fort li venta
que per terra 'l ha triat.
Jesucrist, obrint la boca,
manso y dols li respongué:
—Si he dit bè, ¿per qué se 'm toca?
si he dit mal, digas ¿en qué?—

Mes que aquesta bofetada,
crits y colps dels enemichs,
sent Jesús la relliscada
del millor dels seus amichs:
general d' un rey tan noble,
de lluny, Pere, pas per pas,
va seguintlo ab tot lo poble
desde Anás cap á Caifás.

A l' entrada trist se queda
de la sala del concell,
á escalfarse en nit tan freda:
—També aqueix anava ab ell,—
promte dihuen les criades
de la casa de Caifás.
Pere diu per tres vegades:
—A Jesús no 'l conech pas.—

Lo gall canta, y ell sospira,
ell sospira de dolor,
y veyent que Cristo 'l mira,
son sos ulls un mar de plor;
puix li apar que encara escolta
lo que deya ahí á sopar:
—Ans que 'l gall cante una volta,
tres, perjur, m' has de negar.—

Si com ell no volem caure,
al perill no 'ns exposem,
que si Dèu no 'ns en ve á traure
dins sos llassos morirém.

Si ja som al precipici,
bon Jesús, daunos la ma;
si 'ns mirau ab ull propici,
Llucifer nos deixará.

Quan los falsos testimonis
á Jesús han acusat,
dihent que es per los dimonis
si ha tres morts ressucitat;
Ell pregunta:—¿Ets tu 'l Messías?—
Diu:—Jo só,—y ab crit molt fort
van cridant llengues impíes:
—¡Blasfemá! ¡digne es de mort!—

Nit terrible fou aquesta
per lo nostre Salvador;
plouen colps sobre sa testa,
vils insults sobre son cor.
D' ulls tapantlo ab sa ma dreta
un que ab l' altra l' ha afrontat:
—Endevina, si ets profeta,
diu, quí es que te ha pegat.—

Judas tem que 'l poble 'l mata
y un rosech lo tè confús:
—Veusaquí 'ls diners de plata,
mes tornáume 'l bon Jesús.—
Li responen:—¿Qué 'ns importa
dels diners ni del pecat?—
y ell llansantlos á la porta,
dalt de un arbre s' es penjat.

A la sala del Pretori
va Jesús entre enemichs,
que li fan l' acusatori
de mentides y embolichs.
Ell escolta la insolencia
y á Pilat no respon res;
qui admirat de sa ignocencia
promte á Herodes l' ha remés.

Lo mal jutge s' en alegra;
veurá á aquell que may ha vist;
peró sa ánima es molt negra
per mirarshi Jesucrist.
Volent veure algun miracle,
lo pregunta y no respon:
no está, no, l' etern oracle
á mercé de tot lo mon.

Ell ho pren com á despreci,
y 'l remet á Pons Pilat,
fent posar vestit de neci
al que es font de veritat.
La divina sapiencia
es tractada de dement,
perqué l' home en sa demencia
s' es cregut omniscient.

Al Pretori de tornada
torna á veure Pons Pilat
la figura transmudada
d' aquell lliri trepitjat.

Desitjant salvar sa vida
trau un lladre de presó,
y á aquell poble deicida
parla aixís desde 'l balcó:

—Quan la Pasqua 'ns ve á somriure
llibertar á un pres era us;
¿quín voleu que jo deslliure,
Barrabás ó bè Jesús?
—A Barrabás dòna vida;
á Jesús mort y torment.—
Y engegant al homicida,
fa assotar al Ignocent.

Sis sayons sobre ell se llansan
com sis llops sobre un anyell,
se rellevan quan se cansan
y assots plouen damunt d' ell.
Se li rompen ¡ay! les venes,
sa carn pura va á bossins;
y ell en mitx de tantes penes
va pregant per sos butxins.

«¿Qué t' he fet, morint, me crida,
pecador, en qué t' he ofés?
no tinch part sense ferida;
fill mèu, no m' assotes mes:
mes m' assotas, punys y clavas,
sent jo 'l Dèu que t' ha criat,
y tants colps ma vida acabas
quants retornas al pecat.»

Ab espines afrontoses
coronaren son pur front,
ab espines de les roses
que jo cerco per lo mon:
per mantell un drap vestintli
s' agenollan á sos peus,
y ab la canya percudintli:
—Dèu te guard, Rey dels jueus.—

Tot mostrantlo en tal figura,
—*Ecce Homo,* diu Pilat,
al blanch lliri d' hermosura,
veusaquí cóm l' hem posat.—
—*Tolle, tolle,* crucifícal,
cridan tots al jutge inich;
de morir digne judícal,
ó ets del Céssar enemich.—

Llavors dona la sentencia
de morir clavat en creu,
y entregantlo á sa potencia:
—Feune, diu, lo que voleu;
mes sa sanch sobre vosaltres;
jo me 'n vull rentar les mans.—
Cridan tots:—Sobre nosaltres
cayga, sobre 'ls xichs y grans.—

Abrassant la Creu pesada
Jesús llansa un gran sospir:
—Vina, vina, esposa amada,
que en tos brassos vull morir:

ells serán d' amor los llassos
que relligan l' home á Dèu;
pecadors, seguiu mos passos,
y ab mi al cel arribaréu.—

Li obre 'ls muscles la creu dura,
y á tres passes cau malmés.
Al carrer de l' Amargura
¡ay! sa Mare l' ha escomés;
de neguit son cor esclata:
—Fillet méu, ¿donchs hónt anau?—
—A morir per gent ingrata;
Mare meva, ¡á Dèu siau!—

Tots l' escupen y li pegan,
y ab la soga que du al coll
tant l' estiran y arrossegan
que 'l camí de sanch es moll:
Creu tan grossa l' agobía,
mos pecats encara mes;
cada recayguda mia
lo fa caure al fanch estés.

Morint ja ab tanta ferida,
han llogat al Cireneu,
allargantli un punt la vida
per donarli mort de creu.
Puix la ma tots hi hem posada,
ajudémlo en sos dolors,
y ab sa sanch malaguanyada
barrejemhi nostres plors.

La Verónica ab coratge
de suó y pols l' ha aixugat,
y en sa toca reb sa imatge
com un sol ennuvolat;
si ab los fets com ab la boca
tots servíssem al Senyor,
¡ay! l' imatge d' eixa toca
passaría á nostre cor.

Cada pas una cayguda,
y ¡ay! ningú li ha dat la ma;
un jument tè qui l' ajuda,
y ell sols tè qui 'l matará.
A unes dones y á nosaltres:
—No ploreu, diu, sobre mi,
mes plorau sobre vosaltres
y 'l pecat que es mon butxí.—

Isaach que va al suplici
de la creu portant lo feix,
en l' altar del sacrifici
vol ser víctima ell mateix.
Ab sa sanch inmaculada
vol rentarnos de pecat;
sols després d' eixa regada
florirá la humanitat.

Al Calvari li llevaren
lo vestit davant de tots,
y arrancantlo renovaren
les mil llagues dels assots.

Deshonestos, deshonestos,
que adorau per Dèu al fanch,
no doneu torments d' aquestos
á qui 'us dòna vida y sanch.

Ja en la creu la ma li clavan
que al malalt dava salut;
ja sos peus, que sempre anavan
hont patía un desvalgut.
Si s' escruixen les montanyes;
María, als colps de martell,
¿qué farán vostres entranyes
d' hont nasqué tan ros y bell?

Escolantse gota á gota
ja ab la creu lo van alsant,
fent florir la terra tota
lo dols plor del arbre sant;
quatre rius d' amor ne rajan,
quatre rius del paradís;
fins que á beure 'ls cors hi vajan
may lo mon será felís.

Trets de lloch tots los seus ossos
se podrian ben contar;
molls de sanch tè 'ls cabells rossos;
los ulls térbols de plorar.
—Si ets Messías, un li crida,
¿cóm no baixas de la creu?—
y ell pregant per l' homicida,
—Perdonaulo, diu á Dèu.

Perdonaulos tots, mon Pare,
que no saben lo que fan,—
y girantse envers sa Mare,
li encomana Sant Joan:
—Assí tens la Mare meva;
y aquí, vos, lo fill amat.—
Pecador, sa Mare es teva;
vina, vina al sèu costat.

Lo mal lladre renegava,
mes respon lo lladre bo:
—A mi y tu 'l delicte 'ns clava,
mes Jesús no ho mereix, no.
¡Al tornar vos á la Gloria
recordáus de mi, infelís!—
—Donchs ab mi á cantar victoria
vuy serás al Paradís.—

Mira á dreta, mira á esquerra,
sos deixebles ja no hi son;
veu al cel cástich, y á terra
improperis, creus y afront.
Com ses mans son cor s' esqueixa,
nu morint y en soledat:
—Pare mèu, quant tot me deixa,
¿per qué m' heu desamparat?—

Troba sols fel y vinagre
al obrir sos llavis sechs;
¡quan li donan fel mes agre
les blasfemies y renechs!

Ab un crit dols y fortíssim
diu després:—¡Tot es finit!
¡en los brassos del Altíssim
encomano l' esperit!—

Per no veure 'l com moria
s' eclipsaren lluna y sol;
fent extrems com d' agonía
l' univers vestit de dol:
cel y terra s' estremeixen,
vel del temple es esqueixat;
sols mes durs no 's mitxparteixen
nostres cors que ho han causat.

No restantli alé de vida,
nos doná la sanch del cor,
hont la llansa embermellida
nos obrí 'l cel del amor:
sols per rébrens ab mil besos
baixa l' cap al espirar,
ab los brassos ¡ay! estesos
per podernos abrassar.

Sols després de tal batalla
s' hi pogué acostar la mort;
mes la mort rompé la dalla
al donarli un colp tan fort:
sos portals obrí la Gloria,
y la rassa d' Israel,
cantant himnes de victoria
s' en pujá dels llims al cel.

De la creu lo devallaren
Nicodemus y Joseph,
y en los brassos que 'l bressaren
¡quánt mudat sa Mare 'l reb!
embalsamantli á besades
ulls y galtes, mans y cor,
la fereixen ¡ay! plegades
set espases de dolor.

¿Qué s' es feta ta bellesa,
gentil rosa de Saron,
nevat lliri de puresa
que embalsamas tot lo mon?
Mans inícues te deixaren
sense forma ni color;
y en los peus que 't trepitjaren
tu vessares ton olor.

Plorau, Ángels que cantareu
la nit santa de Nadal;
ales d' or que l' abrigareu,
veniu ara á amortallál.
Mes la fosca sepultura
ja á María l' ha robat,
que ab son cálzer de amargura
plora en trista soledat.

Tot cumplint les profecíes
se desvetlla gloriós,
y al Sepulcre les Maríes
ja no hi troban lo séu cos;

troban sos Ángels que 'ls diuen:
—No 'l cerqueu aquí enterrat;
mes cercaulo entre 'ls que viuen
á Jesús ressucitat.—

Son front sembla 'l de l' aurora,
d' or finíssim son cabell;
sol de Pasqua que l' adora
no es, no, tant ros y bell;
Benedictus cantaria
sortint dels Llims Israel,
y un chor d' Ángels respondria:
—En la terra y en lo cel.—

A sa Mare 's deixa veure,
que 's comensa d' anyorar,
y á Tomás que no hi vol creure
les cinch llagues fa tocar.
Després puja á la alta Gloria,
que algun dia Dèu nos dó,
per haver cantat l' historia
de la santa Passió.

LA CREU

Creu sagrada,
Creu amada,
vina, vina á nostre cor:
Creu hermosa,
dolsa esposa
de Jesús nostre Senyor.

I

Jesús planta—la Creu santa,
tot l' infern ha tremolat;
quan Ell l' obre—lo cel cobra
la perduda humanitat.

II

Sos dos brassos—son los llassos
que lligaren l' home á Dèu;
vina, vina,—Creu divina,
lliga ab Cristo lo cor mèu.

III

Sanch sagrada—la ha regada
á eixa palma del Edem,
que 'ns convida—ab fruyt de vida
que l' amor cullí en Betlhem.

IV

A qui abriga—sa ombra amiga
ja en la terra 'l fa ditxós,
y quan mória—de la gloria
li dará l' etern repós.

V

Ta sortida,—sol de vida,
tot lo mon ha il·luminat,
y en la serra—cel y terra
com pont d' or has enllassat.

VI.

Tu ets la via—que al cel guia,
tu ets la clau del Paradís,
tu la forta—nau que 'ns porta
de la ditxa al port felís.

VII.

Tu ets la trona—hont sermona
lo diví Predicador:
llit dolcíssim—hont l' Altíssim
mor ferit per nostre amor.

VIII.

Arma noble—de ton poble,
bras de ferro del Etern,
com espasa—romp y abrasa
los êxércits del infern.

¿QUÉ T' HE FET,

OH POBLE MEU?

QUÉ *t' he fet? Jesús te crida,*
¿qué t' he fet, oh poble mèu?
t' he estimat mes que la vida,
y tu 'm donas mort en creu.

¿Qué t' he fet, oh vinya impura,
jardí un temps del mèu amor,
que ets per tots font de dolsura,
y ets per Mi font de dolor?
Quan per tu d' amor moria
¿qué poguí fer que no fes?
te doní tot quant tenia,
¿qué podia darte més?

Sent jo Rey de l' alta gloria,
tot m' entrego á cada hú;
vos tinch tots en la memoria,
¡y·en son cor no 'm té ningú!
Prou espero en lo Sagrari
les visites d' amistat;
¡trist de Mi! ¡com al Calvari
ploro en trista soledat!

Nit y dia us obro 'ls brassos;
pecadors, ¿cóm no hi veniu?
seguesch sempre vostres passos;
pecadors, ¿per qué 'm fugiu?
Mon amor, que may se cansa,
cap al cel vos va cridant,
y heu ferit ab una llansa
aqueix cor que us ama tant.

Si ab amor l' amor se paga,
poble mèu, ¿cóm m' has pagat?
es mon cos tot una llaga,
¿per qué tant m' has assotat?
Mereixias un suplici;
l' he passat per ton amor;
¡y ara 'm deixas per lo vici!
¡per vil fanch deixas mon or!

¡Vinya meva, vinya amada,
per Mi fores ben cruel;
perque ab sanch jo t' he regada
tu m' has dat vinagre y fel!

T' he guarnida ab flors divines,
te doní mon cor per font,
y tu 'm donas sols espines
que coronan lo mèu front!

CAMARELLES

CANTEM *gloria, gloria,*
al Dèu de victoria,
que ha ressucitat.

I.

De Pasqua florida
l' aurora es eixida,
lo Sol ha tornat;
cantem camarelles,
fadrins y donzelles,
que ha ressucitat.

II.

Les herbes floreixen,
de vert se vesteixen
los arbres y 'l prat;
les roses sonriuen
als aucells que 'ls diuen:
Ha ressucitat.

III.

Campana que vola
ja no canta sola
per bosch y poblat,
puix cantan ab ella
la flor y l' estrella,
que ha ressucitat.

IV.

¿Hónt es, mort, ta dalla?
Jesús en batalla
t' ha avuy desarmat.
¿Hónt es, clot, ta presa?
Aquell te l' ha presa
que ha ressucitat.

V.

Cantem aqueix dia
cansons d' alegría;
la nova ha arribat;
un Angel la duya
dihent: *Alleluya,*
que ha ressucitat.

VI.

Entre clavellines
sortiu, belles nines;
la Pasqua ha arribat.
Preneu una poncella
de nostra cistella,
que ha ressucitat.

MARÍA AL CEL GUIA

MARÍA *al cel guia*
per camí de flors;
anèmhi, volèmhi,
cantant sos amors.

L' Estrella
més bella,
l' Estrella de Maig,
ja 'ns crida
vestida
de sol ab un raig.

Corona
li dona
de perles lo cel;
les noyes
ses joyes,
l' abella sa mel.

¡Qué hermosa
la Esposa
del Esperit Sant,
que 'ls Angels
y Arcángels
voltejan cantant!

Sos brassos
son llassos
de roses y flors,
ses trenes
cadenes
que lligan los cors.

Tot llavi
la alabi,
la estime tot cor;
poncella
com Ella
Jesús tè per flor.

Com rosa
la posa
lo cel en son front,
Dèu la ama
y aclama
per Reyna del mon.

Estrella
novella

diu l' alba que us vol:
l' empiri
per lliri,
la terra per sol.

Pastora
que anyora
lo poble fidel,
salvaunos,
guiaunos
als pastos del cel.

VENIU Á MARÍA

SIÁU *nostre escut,*
siáu nostra guia,
que may s' ha perdut
un fill de María.

I.

Veniu, pecadors;
la Verge vos crida;
que tè per los cors
la font de la vida:
tè flors per l' infant,
pel jove delicies;
pels vells que s' en van,
del cel les primicies.

II.

Veniu, orfanets;
teniu qui us ampare:
dels pobres noyets
María es la Mare.
Corones de flors
teixíuli, donzelles;
mes Ella vol cors,
que son flors mes belles.

III.

Les flors del jardí
son lletres que diuen
lo sèu nom diví,
que 'ls Angels escriuen.
Los Angels y aucells
la prenen per la alba;
cantémli com ells
angélica salva.

IV.

La Rosa es de Maig
que baixa á la terra,
de sol es un raig
que l' ombra desterra;

son místich olor
lo mon embalsama;
María es l' amor
ab que Dèu nos ama.

¡OH MARÍA!

Oh María,
Mare mia,
salvadora del mortal,
amparaume
y guiaume
á la patria celestial.

I.

Ab los Angels—y Arcángels
á María cantaré,
mès hermosa—que la rosa,
mès florida que 'l roser.

II.

Flors, voltaula;—aucells, cantaula,
que es María 'l sol de Maig:
eixa aurora—que enamora,
de sa cara n' es un raig.

III.

Vostra cara—es alba clara,
vostre cor un paradís,
dolsos llassos—vostres brassos,
ab Jesús ¡ay qui hi dormís!

IV.

Si jo n' era—cadernera
cantaria á vostres pèus:
si fos lliri,—per florirhi,
deixaría 'ls marges mèus.

V.

Son mès belles—les estrelles
des que 'us poden coronar;
jo 'n voldria—Mare mia,
per guarnírvosen l' altar.

VI.

Llamp no toca —-á qui 'us invoca,
prou l' en guarda tot un Dèu;
Dèu per pare,—Vos per mare,
pecador, ja 'l cel es tèu.

VII.

Flor divina—sens espina,
vull plantarvos en mon cor,
fins que hi crescan —y florescan
les poncelles del amor.

VIII.

Vull amarvos,—vull cantarvos,
cada dia un himne sant;
y á la Gloria—quant me mória,
Serafins m' hi ajudarán.

JO SÓ FILLA DE MARÍA

Jo no sé cansons profanes
que á María fan plorar,
mes cansons son cristianes,
fins al cel les vull cantar.
Canta, canta, llengua mia:
Jo sò filla de María.

Los plahers de aquesta vida
en vas d' or me donan fel,
mes la Verge me convida
ab plahers que son del cel.
Per aixó dich nit y dia:
Jo sò filla de María.

Si 'l dimoni 'm para llassos,
jo altres llassos cercaré;
¡oh María, en vostres brassos
quant será que hi dormiré!

Tot dient com qui somia:
Jo sò filla de María.

Si ab vestits y riques joyes
me temptás la vanitat,
que encamina tantes noyes
al abisme del pecat,
mes modesta 'm vestiria:
Jo sò filla de María.

Si 'l vestit de la puresa
me volgués robar algú,
vestidura als Angels presa
que ángel torna á qui la dú:
so cristiana, li diria:
Jo sò filla de María.

Si les penes m' aflígeixen,
si 'm combaten les passions,
si del mar les ones creixen
no anirá ma barca á fons;
una Estrella al port me guia:
Jo sò filla de María.

Lo despreci ó la pobresa
ja no 'm deixa 'l cor tant trist,
mos honors y ma riquesa
son l' amor de Jesucrist.
¡Oh! sa Mare es Mare mia:
Jo sò filla de María.

Si la enveja 'm fa la guerra,
si la ira 'm fa cruel,
si les coses de la terra
fan que oblide les del cel,
en la Verge 'l cor confia·
Jo sò filla de María.

Quant la mort que vides talla
per la gloria ó per l' infern,
vinga á darme 'l colp de dalla,
segadora del Etern,
li diré ab gran alegría:
Jo sò filla de María.

Quant ja sia freda y morta,
y del cel lo esperit mèu
trucará á la blava porta,
¿Qui ets tu? li dirá Dèu;
respondrá l' ánima mia:
Jo sò filla de María.

LA VERGE A SES FILLES

MARÍA, *aurora*
del Sol mes bell,
á qui us implora
dauli concell.

—Si seguiu, filles, mos passos
volaréu demá á mos brassos
á gosar del paradís;
demanaume cada dia:
¿Qué voleu de mi, María?
com ho feya Sant Lluís.

Viviu sempre en ma presencia,
feu florir vostra ignocencia
lluny del mon y sos plahers;

un cor pur que á Dèu retrata
val mès que l' or y la plata,
val més que tot l' univers.

Val mès viure sols un dia
de Jesús en companyía
que mil anys dintre del mon;
val mès viure en la pobresa
que portar ab la riquesa
la deshonra sobre 'l front.

Filla meva, fuig del vici,
que entre flors hi ha un precipici;
qui en ell cau, cau al infern.
Vola, vola á mes altures,
hont de gustos y dolsures
Dèu te guarda un riu etern.

Les virtuts son riques joyes
que us escauen á las noyes
mès que perles y rubins:
la que ab elles va guarnida
ja te 'l cel en esta vida,
ja te 'l cel dels Serafins.

La modestia es flor mòlt bella,
qui s' adorna sempre ab ella
per amich tindrá 'l Senyor;

lo enamora la ignocencia,
lo fa sèu la obediencia,
l' amor sant li roba 'l cor.

Si teniu mala companya
un dimoni es que us enganya,
un dimoni disfressat:
cada hu ab sa companyía,
bona ó mala que ella sia,
passará la eternitat.

No us fieu de la hermosura
que te fi en la sepultura;
la del ánima no mor:
si es un lliri de puresa,
ab sa angélica bellesa
se desposa 'l Salvador.—

LA DIVINA PASTORA

Puix sou, Pastoreta,
la flor d' aquest prat.
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Ovella perduda,
pel mon jo rodava,
y un pas no donava
sens una cayguda;
mes ja á vostra pleta
felís he arribat:
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Del cel per la via
guiant la ramada,
á vostra petjada
l' herbeta floria.
En son pit alleta
l' anyell que s' abat:
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Si 's pert una ovella
la cerca á tot hora,
y ¡ay! sospira y plora
si torna sens ella.
Jo 'm sò perdudeta,
tornaumhi aviat:
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Ja guia mos passos
á pastos florits;
me peix ab sos dits,
m' adorm en sos brassos.
¡Qué dolsa es l' herbeta!
¡qué hermós es lo prat!
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Daume flors divines
del hort de Sion,
que al jardí del mon
hi veig sols espines.

Aquell que us hereta
lo cel ha heretat:
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Anyells, ¿no sentiu
com al cel vos crida?
«La prada es florida;
veniu tots, veniu.
Al cel, que es ma pleta,
serém aviat:»
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Vos sòu la Pastora,
del millor Anyell;
¡quí pogués com Ell
anarvos devora!
Puix es vostra dreta
qui al llop ha lligat:
Vull ser ovelleta
de vostre ramat.

Á LA VERGE DEL MONT

DEL *Mont Verge María,*
Reyna del Ampurdá,
jo al cel pujar voldria;
Verge María,
daume la ma.

I.

Aném, ampurdanesos,
d' amor de Dèu encesos,
pujém á dalt del Mont,
á veure aqueixa Estrella
que riu hermosa y bella
de nostre terra al front.

II.

Son trono es una serra,
que en mitx de nostra terra
s' aixeca fins als cels:
te 'ls núbols per cortina,
per blava mantellina
la volta dels estels.

III.

Oh Reyna y sobirana,
regnáu en eixa plana,
regnáu en tots los cors.
Que vostra ma 'ns ampare;
salvaunos, dolsa Mare
dels pobres pecadors.

IV.

Donáunos bona anyada,
giráu la pedregada
que ve del Canigó;
trayeu d' aquesta terra
les sectes que fan guerra
á nostra Religió.

Á LA VERGE

DE LA GLEVA

MARE *del bon Dèu,*
Verge de la Gleva;
Mare del bon Dèu,
siau Mare meva.

Ribera del Ter,
ribera ditxosa,
ditxós lo roser
que cria eixa Rosa.
Oh Rosa dels cors,
que us feu vigatana,
de vostres olors
ompliu eixa plana.

Baixáreu dels cels
del Ter á la vora,
per ser dels fidels
divina Pastora.
Guardau la ciutat,
lo poble y masía,
aqueix blanch ramat
de la patria mia.

Seguíula, pastors,
honráula, pagesos,
donáuli los cors
de amor ben encesos.
María es lo sol
de aqueixa encontrada;
als homens consol,
als camps dona anyada.

Oh terra felís
la terra que tria
per son paradís
la Verge María.
Vetllant Ella 'l pla,
lo pla y la montanya,
jamay hi entrará
del mal la cisanya.

COBLES

DEL COR DE JESUS

SAGRARI del Altíssim,
flor de les flors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

La llansa que us feria
n' obrí una font
que vessa nit y dia
l' amor al mon;
amor, amor suavíssim,
vida dels cors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Guardant per mi les roses
d' amor suau,
d' espines afrontoses
vos coronau:
oh lliri floridíssim,
cálzer d' olors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

La creu en vos plantada,
com arbre sant,
ab mística rosada
vos va regant;
oh sanch d' Anyell castíssim,
dolses regors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Sóu tálam de caricies,
hont qui hi dormís
despertará en delicies
del paradís.
D' amor sóu riu amplíssim,
mar de dolçors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Veniu, ánimes pures,
veniu, veniu
al tálam de dolsures
á ferhi niu:

niuet regaladíssim
dels pecadors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

A Gertrudis, la pia,
digué Joan
que al mon se mostraria
vostre amor gran,
deixántnoslo riquíssim,
novells tresors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Mostráuvos ja, que es hora;
la terra us vol,
la terra per aurora,
lo cel per sol:
sens Vos, oh sol claríssim,
es nit pels cors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Oh Cor, Espanya us crida,
sortiu si us plau;
encés astre de vida,
brillau, brillau;
l' infern contra l' Altíssim
fa 'l derré esfors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

Pel cor que á Dèu anyora
siau bon cel,
pel llavi que us adora
bresca de mel.
Al Papa afligidíssim
dauli refors:
Donáunos, Cor dolcíssim,
vostres amors.

ALABANSES AL SANTÍSSIM

I.

Nit de Juny, ¿quántes estrelles
veus sortir, com flors novelles,
al jardí del firmament?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

II.

¿Quántes son tes ones totes,
mar; cada ona quántes gotes,
que remous eternament?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

III.

¿Quánts brins d' herba tè l' herbatje?
¿quántes fulles tè 'l boscatje?
¿quánts rumors escampa 'l vent?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

IV.

¿Quántes flors, com jardinera,
tè l' hermosa primavera
per mostrar al sol naixent?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

V.

Univers, ¿quánts grans de terra
tens del plá fins á la serra,
de Llevant fins á Ponent?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

VI.

¿Quánts raigs tens, oh sol bellíssim,
quant com l' Hostia del Altíssim
vas alsante en Orient?
Tantes vegades
alabanses sian dades
al Santíssim Sagrament.

L' ASSUMPCIÓ

Vos *crida á la Gloria*
Jesús amorós;
á cantar victoria
pujaunos ab Vos.

I.

Del cálzer de la rosa
per lo sol desclosa
ne surt lo perfum;
de dins la sepultura
sortiu, Verge pura,
com un raig de llum.

II.

En ales dels Arcángels,
sobre 'ls chors dels Angels,
com lluna entre estels,
pujau, novella aurora,
que al náixer enflora
la terra y los cels.

III.

Per filla 'us pren lo Pare,
lo Fill per sa mare,
lo Sant Esperit
vos pren per cara esposa,
y en son trono us posa
d' estrelles guarnit.

IV.

Quant á la Gloria entrava
oberta deixava
la porta felís,
perqué hi entrem ab Ella
guiats per la Estrella
que du al paradís.

GÒIGS

DE SANT PERE CLAVER

Puix lo cel vos ha enviat
com un altre Xavier:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

En ton cel, Iglesia santa,
Quin sol brilla tan hermós;
sa llum pura y clarejanta,
¡oh Claver, la llansau vos!
¡Glòria á Dèu, que bondadós
aqueix astre 'ns ha enviat!
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

De la terra catalana
vos nasquereu en lo cor,
de familia cristiana;
tal es l' arbre, tal la flor.
Tu ets, Verdú, lo gerro d' or
d' aqueix Lliri immaculat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Son cor d' ángel veu María
y del seu amor l' umplí;
y, dantlo á la Companyía,
Fésmen, diu, un serafí;
per mirall se 'l escullí
lo meu Fill crucificat: —
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Fill d' Ignasi, un jorn visita,
Montserrat, ton camaril,
á la Reyna que hi habita
¡qué la 'n troba de gentil!
A sos peus se postra humil,
mes l' humil será exaltat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Transportat á l' alta Gloria,
un trono Rodríguez veu:
—En eix trono de victoria
¿quí hi seurá? demana á Dèu.

—Hi seurá 'l Deixeble teu,
que á tal premi está cridat:—
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Ja l' América us demana
per posarvos en son cor,
flor hermosa catalana,
del jardí del Salvador.
Tot un mon corre al olor
de la vostra santedat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Negres l' Africa li envia,
l' Assia turchs á convertir,
cors malalts de l' heretjía
li dará Europa á guarir.
Fa l' América florir
son ardent *Apostolat:*
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Per salvar los pobres negres
vos heu fet lo seu esclau;
de sos cors tristos ó alegres
vos, Claver, teniu la clau:
¡quánts cents mil ne batejau,
que al infern n' heu arrancat!
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

En les llagues canceroses
vostre llavi s' imprimí;
les llagues vos eran roses,
l' hospital vostre jardí.
Al que 's pert obriu camí,
dau consol al desterrat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Cartagena commoguda
cridá un dia: *¡'L Sant se mor!*
tot en ella en dol se muda;
sa alegría en greu tristor.
Vos pujau al trono d' or
á Rodríguez revelat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Vostres mans tot mal guarian,
lo vinent vostre ull preveu,
del sepulcre 'ls morts sortian
cridats per la vostra veu;
fins lo vostre *vell manteu*
maravelles mil ha obrat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Vos á tots los que pateixen
los teniu en vostre cor,
y als que ingrats vos aborreixen
los amau ab mes amor.

Lliurau lo cos de dolor
y l' ánima de pecat:
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

A dos mons il-luminareu;
un y altre us volen seu:
á dos segles admirareu,
¡tal virtut vos doná Dèu!
¡Per l' escala de la creu
cel amunt quánt heu pujat!
Gloriós Pere Claver,
daunos vostra caritat.

Nostra Espanya en vos espera,
Catalunya mes de cor;
prega á vos la terra entera,
dels esclaus deslliurador.
Del dimoni sou terror,
de Jesús, fidel Trasllat:
Gloriós Pere Claver,
dáunos vostra caritat.

HIMNE

A LA VERGE DE LA MERCÉ

Estel de Barcelona,
Reyna de la Mercé,
al poble que us corona
donauli amor y fe.

¡Qué tristes sou, presons de Morería,
pel cristiá que hi viu y mor esclau!
A son pays ¿qui 'l tornará, oh María,
pobre catiu, si Vos no l' hi tornau?

Veuen baixar del cel la Sobirana
Jaume primer, Nolasch y Penyafort,
de redemptors una Orde los demana
per traure esclaus dels llassos de la mort.

«De mos coloms cubriulos ab la vesta,
damunt del pit les Barres y la Creu:
jo de virtuts coronaré sa testa
y vessaré dintre son cor lo meu.»

Bréssals, oh mar, espill de nostres glories,
deixa volar los héroes catalans,
ab son valor guanyaren grans victories,
sa caritat les guanyará mes grans.

Mártyr d' amor l' apóstol se desterra,
y enllá del mar al pobre esclau li diu:
«Vola en ma nau á ta anyorada terra,
jo en tos grillons me quedaré catiu.»

Ton fillet mort ha reviscut, oh mare;
la esposa veu ressucitat l' espós;
vina, orfanet, vina á abrassar ton pare,
lo bon Jesús abrassará á tots dos.

Mare, d' esclaus la terra encara es plena,
d' esclaus del mon, del vici y del plaher:
son vostres fills; trencaulos la cadena,
que es trist morir esclau de Llucifer.

De terra y mar Estrella guiadora,
brillau tot temps de Barcelona al front:
dels catalans siau la salvadora
Vos que heu donat lo Salvador al mon.

HIMNE

A SANT MIQUEL ARCÁNGEL

De *¡Quí com Dèu! á vostre crit de guerra,*
¡oh arcángel Sant Miquel!
á Llucifer llansaulo de la terra
com l' heu llansat del cel.

Un gran combat tingueren en la Gloria
Miquel y Belial;
l' Arcángel sant del carro de victoria
tragué al dragó infernal.

Arrossegant lo ters de les estrelles
en sa revolució,
caygué del cim la mes hermosa d' elles,
tornada vil carbó.

De mon en mon l' apóstata rodava,
del cel fins al infern;
desde hont escup, com d' un volcá la lava,
verí contra l' Etern.

Ab Llucifer del infernal abisme
sortiren ses legions,
sols per llansar al front del Cristianisme
lo fanch de les passions.

Desenvaynau l' espasa fulguranta,
que es pres nostre Pastor;
cobriu los fiels, cobriu la Iglesia santa
ab vostres ales d' or.

Del bon Pastor tornau á la ramada
los fills que l' han deixat,
y ab vostre escut guardau ma terra amada
del cim de Montserrat.

A Sant Miquel prenemlo tots per guia,
soldats de Jesucrist,
ell romperá, del mon en l' agonía,
lo front del Anticrist.

LO SANT ROSARI

CORONA *de roses*
si á la Verge fem,
corona de roses
en lo cel tindrem.

I.

Domingo cullia
les roses un dia
del Roser sagrat;
les quinze mes belles
semblavan estrelles
del cel estrellat.

2.

Que es l' *Ave María*
suau melodía
baixada del cel;
pel llavi dolsura,
per la ánima pura
rosada de mel.

3.

Quan ne te una dena
en dolsa cadena
la enfila ab fil d' or;
hi lliga un Misteri,
bordó del salteri
del Dèu del amor.

4.

Quan lo Sant li posa
la corona hermosa,
la Verge respon:
—Vull roses divines,
mes sens les espines
dels pecats del mon.

5.

Al devot que 'm dona
de roses corona,
jo li tornaré;
lo dia en que mória
portals de la Gloria
jo li obriré.—

6

Del cel lo Rosari,
per qui vol pujarhi,
l' escala será;
cada *Ave María*
un graó seria
la gloria un replá.

7.

La Iglesia de Roma
ab ell á Mahoma
vencia en Lepant;
tres pedres tirava,
Davit, que trencava
lo front del gegant.

8.

Lo dimoni en guerra
torna á alsar la terra
contra Dèu etern;
¡ab eixa arma forta
que la Verge 'ns porta
llansemlo al infern!

9.

¡Oh dolsa llassada,
cadena adorada!
Veniu, pecadors;
ab ella voldria
la Verge María
lligar vostres cors.

MISTERIS DE GOIG

PRIMER

Un Ángel del Altíssim
diu á María
que de son Fill Santíssim
Mare seria.
Humil Vos acceptávau
honra tan alta:
perque us humiliávau,
Dèu vos exalta.

SEGON

A la vostra cosina
quan visitareu,
de dons y llum divina
la coronareu.
Visita molt ditxosa
la de María,
per lo cor que la gosa
font d' alegría.

TERS

Com brota de l' aurora
la llum del dia,
de Vos, Reyna y Senyora,
Jesús naixia.
Feu que en nosaltres nasca,
y, á sa presencia,
com flor del cel renasca
nostra ignocencia.

QUART

Ab vostre Fill dolcíssim
al temple anareu,
y, Anyell diví, al Altíssim
lo presentareu.

Alcansaunos, María,
que aqueix Fill vostre
á Dèu presente un dia
l' esperit nostre.

QUINT

Al bon Jesús perdereu,
Mare afligida,
y ensenyant lo vegereu
llissons de vida.
Si 'l perdo per desgracia,
á vostre exemple,
feu que 'l trobe ab la gracia
dintre del temple.

MISTERIS DE DOLOR

PRIMER

Al jardí solitari
Jesús arriba;
pensant ab lo Calvari,
sua sanch viva.
Rentau ab sanch tan pura
la ánima nostra,
tornantli la hermosura
d' esposa vostra.

SEGON

Ab cinch mil assots paga
les culpes mies,
quedant fet una llaga
y entre agoníes.
Jesús, per endolcirvos
aqueix suplici,
desde ara vull seguirvos,
fugint del vici.

TERS

Espines afrontoses
son front coronan,
espines de les roses
que 'ls plahers donan.
Ab vostres mans divines,
Jesús, quan mória,
no 'm coroneu d' espines,
sinó de gloria.

QUART

Tres vegades lo aterra
la Creu fexuga,
y 'm diu, estés en terra,
que ab Ell la duga.

La duré ab paciencia,
Jesús amable;
puix Vos sou l' ignocencia,
jo so 'l culpable.

QUINT

De la Creu dura en l' ara
Jesús espira,
y encés d' amor encara
per mi sospira.
Jesús, que vostres passos
seguint, un dia
repose en vostres brassos
l' ánima mia.

MISTERIS DE GLORIA

PRIMER

De la mort ressucita
    nostra esperansa,
y del mon que visita,
    las ombras llansa.
Al sol de vostra cara,
    de llum cenyida,
ressucitaunos ara
    de mort á vida.

SEGON

Jesús puja á la Gloria
desde una serra,
y cantan sa victoria
los cels y terra.
A l' ánima que plora
la seva ausencia
la aconsole, Senyora,
vostra presencia.

TERS

Son Esperit l' Altíssim
als seus envia,
y ab foch d' amor dolcíssim
los encenia.
Baixau també en nosaltres,
divina flama,
y amemnos uns als altres
com Dèu nos ama.

QUART

Al cel, en ales d' Angels,
foreu pujada,
de Serafins y Arcángels
tota voltada.

Al Senyor que us eleva
    á tanta gloria,
dels desterrats fills d' Eva
    feuli memoria.

QUINT

De Reyna l' Etern Pare
    corona us posa;
lo Fill vos diu sa Mare,
    l' Amor sa Esposa.
Que per lo Sant Rosari,
    Verge María,
ab Vos pugam pujarhi
    al cel un dia.

A LA IMMACULADA,

PATRONA D' ESPANYA

OH Verge immaculada,
per vostra Concepció,
d' Espanya Reyna amada,
salvau vostra nació.

Concebuda sou, María,
es lo cántich celestial
que la terra al cel envia
com un himne trionfal:
Concebuda sou, María,
sens pecat original.

Vos, María, sou l' estrella
que guiá Espanya al Nou Mon,
la de l' alba hermosa y bella
de la gloria que se 'ns pon.
Oh María, hermosa estrella,
resplandiu d' Espanya al front.

Quan sa Reyna era María,
nostre regne era 'l mes gran,
sa bandera l' mon cobria,
desde América á Lepant.
Si á regnar torna María,
ses grandeses tornarán.

Vos d' Espanya sou la gloria,
Vos lo Sol del Principat;
nostra patria y nostra historia
Vos, oh Verge, 'ns ho heu donat:
tronos son de vostra gloria
Covadonga y Montserrat.

Patrimoni ets de María,
¡oh d' Espanya, hermós país!
mes avuy l' error hi nia
que 't fará poble infelís.
¡Oh! xafáuli 'l cap, María,
que es la serp del paradís.

SEGONA PART

JESÚS ALS NOYS

Veniu á ma presencia,
noyets, veniu á Mi;
les flors de l' ignocencia
son flors del meu jardí.
Seguiu lo meu exemple,
seguiulo ab cor fidel;
de casa cap al temple,
del temple cap al cel.

Chor de noys.

Aném, Jesús nos crida,
anémhi tots, aném;
al cel, hont nos convida,
ab Angels jugarém.

Jesús.

Creyéu á vostre pare,
ameu vostre germá,
seguiu á vostra mare,
que al cel vos guiará.
Jo he mort per tots vosaltres,
mon cor d' amor es ple;
amauvos uns als altres;
Jo á tots vos amaré.

Chor de noys.

Aném, Jesús nos crida,
anémhi tots, anem;
al cel, hont nos convida,
ab Angels jugarem.

Jesús.

Lo vici es una eruga,
vosaltres sou les flors;
que may lo vici puga
tacar los vostres cors.
Veniu á ma presencia,
noyets, veniu á Mi;
les flors de l' ignocencia
son flors del meu jardí.

Chor de noys.

Aném, Jesús nos crida,
anémhi tots, anem;
al cel, hont nos convida,
ab Angels jugarem.

AL CEL

I.

Si al cel volem anar
á coronans de roses,
damunt totes les coses
á Dèu hem d' estimar.
Al cel, al cel volem anar.

II.

Si al cel volem anar,
no hi van los que no pregan,
no hi van los que renegan
de Dèu sens may parar.
Al cel, al cel volem anar.

III.

Si al cel volem anar
santifiquem la festa;
lo temps, que Dèu nos presta,
per Dèu l' hem de emplear.
Al cel, al cel volem anar.

IV.

Si al cel volem anar
honrem á nostre pare,
y al ángel que, per mare,
lo cel nos va donar.
Al cel, al cel volem anar.

V.

Si al cel volem anar
Jesús nos hi convida,
primer pérdrer la vida
que al próxim maltractar.
Al cel, al cel volem anar.

VI.

Si al cel volem anar
fugim de l' impuresa,
l' infern al mon l' ha encesa
per fernos condemnar.
Al cel, al cel volem anar.

VII.

Si al cel volem anar,
no hi anirá qui roba;
es crim que Dèu reproba
res d' altre desitjar.
Al cel, al cel volem anar.

VIII.

Si al cel volem anar
no fem fals testimoni;
son armes de dimoni
mal dir y calumniar.
Al cel, al cel volem anar.

IX.

Si al cel volem anar
guardem l' ánima pura,
guardem tanta hermosura
per qui la va criar.
Al cel, al cel volem anar.

X.

Si al cel volem anar
amemnos uns als altres,
á tots com á nosaltres,
á Dèu, fins á espirar.
Al cel, al cel volem anar.

JESÚS ALS HOMENS

VENIU *á Mi, mon Cor á tots convida;*
veniu al cel per mon hermós camí:
Jo só la via, veritat y vida;
veniu á Mi.

I.

Los que patiu en esta mar de penes,
los que plorau en esta vall de plors,
veniu, veniu, Jo trenco les cadenes,
Jo só l' amich dels pobres pecadors.

II.

Si pel mortal la vida es un Calvari,
veniu, veniu, Jo us portaré la creu;
per vostre amor Jo tornaré á pujarhi,
á mos germans per fer de Cirineu.

III.

Dintre 'l sagrari tot solet Jo ploro;
homens ingrats, veniume á consolar;
en lo festí dels Angels vos anyoro;
com presoner l' amor me té en l' altar.

IV.

¿Per qué, per qué fugiu de ma presencia?
¡los ulls malalts no volen veure 'l sol!
Jo al cor contrit li torno la ignocencia;
al ignocent li dono lo que vol.

V.

De tots los mals Jo só la medecina,
de tot lo bé Jo só la dolsa font:
de mos tresors los cels ne son la mina;
qui tè á Jesús es lo mes rich del mon.

VI.

Si com la mar la vida us es amarga,
del mèu amor Jo hi vessaré la mel;
si ve mal temps, si la travessa es llarga,
mirau mon port, alsau los ulls al cel.

VII.

Veniu, veniu, y obrius á la esperansa,
cors afligits, floretes sense sol:
si m' heu ofés lo perdonar no 'm cansa;
perque viscau, tornar morir no 'm dol.

VIII.

Tornau, tornau als brassos d' eix bon Pare,
los tinch oberts per rébreus en la Creu;
pot olvidar sos fills alguna mare,
mes ¡ay! no pot lo cor de vostre Dèu.

VANITAT DEL MON

DEL Llibre sagrat
escolta la veu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

Quants umplen lo mon
demá no hi serán;
com venen s' en van,
nèu que al caure 's fon.
Les vides son blat,
la mort sega arreu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

La vida es un riu
que corre á la mort;
lo cel es lo port
hont lo just reviu.
¡Oh cel estrellat
qui fos ton hereu!
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

Se naix gemegant,
gemegant se mor,
y sense dolor
no 's viu un instant.
Ditxós qui abrassat
espira ab la creu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

¿Qué s' es feta, oh vell,
ta florida hermosa,
ta cara de rosa,
dentat y cabell?
¡Oh cos de pecat,
qui t' ha vist y 't veu!
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

D' aquell plaher dols
ne queda tristura,
d' aquella hermosura
no mès cendra y pols:

pols ¡ay! que aviat
també seguiréu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

La vida 's consum
com un ciri encés,
y al morir no es res
sinó terra y fum:
mes queda oblidat
qui immortal se creu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

La rosa tè espines,
tè taques lo sol,
tota boda un dol,
tot plaher metzines.
¡Felís qui ha posat
lo mon sota 'l peu!
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

¡A Dèu! mon traydor,
¡á Dèu! vida loca;
tens mel en la boca,
mes fel en lo cor:
Jesús m' ha cridat,
lo meu cor es seu:
Tot es vanitat,
sinó 'l serví á Dèu.

LO PECAT MORTAL

Quí ha fet tot lo mal
que 's veu sota 'l cel?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

¿Quí crida á la terra
la pedra y lo llamp,
l' assot de la fam,
la pesta y la guerra?
Adam, ¿quí 't desterra
del cel terrenal?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

Estels de la Gloria,
¿quí us tirá al infern,
al foch sempitern,
dant llenya y escoria?
¿Quí fa que en creu mória
Jesús immortal?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

¿Quí á Sodoma abrasa?
¿quí dona al Vesuvi
de foch un diluvi
que 'ls pobles arrasa,
á Saul espasa,
y á Judas dogal?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

¿Quí roba á son Dèu
lo cor dels humans,
hont tenia avans
lo sagrari sèu?
¿Quí d' eix cel ne fèu
un trono infernal?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

¡Ay! ánima hermosa,
¿quí t' ha morta, quí,
fent d' un serafí
fantasma horrorosa?

¿quí en lo fanch te posa,
perla celestial?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

¿Quí 't roba 'l tresor
de la conciencia,
la hermosa ignocencia
que val mes que l' or?
¿D' ángel del amor
quí 't feu ángel mal?
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

Pecador, si, mort,
vols torná á la vida,
mentres Dèu te crida
no fassas lo sòrt;
deixa 'l camí tort
que 't guia á tot mal:
Lo monstre cruel
del pecat mortal.

LES DUES BANDERES

En eix mon confús
¿de quin rey vols ser?
¿Vols ser de Jesús
ó de Llucifer?

Tots dos han alsat
bandera en la terra;
de mort es la guerra,
cruel lo combat:
á un d' ells allistat
tot home ha de ser:
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

Aqueix en vas d' or
te dona sols fel;
Jesús dolça mel,
la mel del seu Cor.
Als dos un amor
no pot satisfer:
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

L' un tè una corona
pels seus seguidors;
l' altre 'ls mostra flors
y espines los dona;
los seus abandona
quan l' han menester:
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

L' un va, llop traydor,
matant les ovelles;
l' altre mor per elles
com á bon Pastor:
en darli ton cor
no sias derrer:
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

Qui ab Dèu pert la vida
reviu en la Gloria,
hont cull de victoria
la palma florida.

¿No sents com t' hi crida?
sa veu dona pler:
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

«Veniu tots, gustau
l' amor del Cor meu;
Jo moro en la creu
perqué tots viscau:
ma lley es suau,
mon jou es lleuger.»
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

D' eixos dos goberns
n' has de seguir un,
avall ó amunt,
al cel ó als inferns.
Be y mal son eterns:
¿quin camí vols fer?
Vull ser de Jesús,
no de Llucifer.

SALVACIÓ DE L' ANIMA

Si *l' ánima perdo,*
salvarla he pogut;
si l' ánima perdo,
tot ho he perdut.

Quant or puch guanyar
y honors, bens y gloria,
lo dia en que mória
son pols del fossar.
Tot nu tinch d' entrar
al negre atahut.

¿Qué val sè alabats,
allá hont no son,
los que en l' altre mon
son atormentats?

¿Quins bens ha comprats
qui 'l cel ha venut?

Qui riqueses ama
no 's pot saciar:
son cor es un mar,
com mes tè mes brama:
millors bens y fama
dona la virtut.

¿De qué 'm serviria
lo regne més gran,
si en lo mon regnant
la Gloria perdia?
¡quánt mes me valdria
may haver nascut!

¿Qué val ton cabell,
gentil Absalon,
tu que eras del mon
lo més ros y bell,
si ets penjat ab ell
al infern caygut?

Si 'm das Salomó
tot lo seu saber,
Davit son poder,
sa forsa Samsó,
si tinch quant de bó
lo mon ha tingut.

¡A Dèu! mon traydor,
ja trenco tos llassos;
morir vull als brassos
de mon Salvador:
Jesús, vostre Cor
será 'l meu escut.

Si l' ánima perdo,
salvarla he pogut;
si l' ánima perdo,
tot ho he perdut.

ETERNITAT

PENSA en ben obrar,
puix n' ha de seguir:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Es l' eternitat
un mar sense fons,
de llum per los bons,
de foch pel malvat;
tots hi hem d' entrar
per jamay sortir:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Pels mals es un pou
de sofre bullent,
ahont del torment
la roda no 's mou;
un sempre cremar
sens may consumir:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Mort que sempre viu,
vida que may mor,
un cuch dintre 'l cor
que 'l rosega viu,
un sempre morir
sens may espirar:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Pels bons es un riu
d' eternes delicies,
bressol de caricies
hont Jesús somriu.
¡Per un breu penar,
un cel possehir!
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Sigles passarán
més que al mar hi ha arenes,
los goigs y les penes
sempre comensant.

Morir sens cessar,
¡terrible morir!
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Tu, que 't diverteixes,
demá hi patirás;
demá hi gosarás,
tu, que avuy pateixes:
dolcíssim penar
si 'l cel t' ha de obrir:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

Per gust que no dura
no dones lo etern,
ni compres l' infern
per vana hermosura;
derrera 'l pecar
vindrá lo morir:
Ó sempre patir,
ó sempre gosar.

¡Sempre veure á Dèu
ó no véurel may!
¡oh sempre, oh jamay,
que may vos moveu!
Lo cel es per dar;
¿hi voleu venir
á may més patir,
á sempre gosar?

LA MORT

Si vols bé morí
dirás cada dia:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Ab aquell llum trist
quan senti acabarme,
quan per abrassarme
sols tinga 'l Sant Crist,
besarlo voldria,
no 'l puch sostení:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant no veja res
mòn ull entelantse,
l' orella tancantse
ja no hi senti mes;
quant lo que voldria
ja no ho sabré di:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

De mort entre espasmes
veuré mos pecats
seguirme, formats
com negres fantasmes;
Angel de ma guia,
defensaume allí:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Amichs y parents
del llit al voltant
¡ab quin plò oirán
mos cruixits de dents,
extrems d' agonía,
gemegor sens fi!
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant ja 'l sacerdot
me done l' unció,
demanant perdó
per qui ja no pot;

¡perdó, Vida mia,
Jesús que ofenguí!
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant ja enherissats
causarán horror,
d' aquell fret suor
mos cabells rosats,
suor d' agonía,
¡la mort es aquí!
¡Jesús y María,
pietat de mi!

De sa dalla al peu
cau mustia ma flor,
y ¡adèu, mon traydor,
pera sempre adèu!
La vida es un dia,
som nats per morí:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant veuré l' Etern
tronant judicarme,
y als peus per dragarme
obrirse l' infern,
dolsa Mare mia,
siau Vos allí:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Al darré badall
seré amortallat,
mut, fret y enarcat,
semblant á un boscall,
tret de casa mia,
llansat á pudrí:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant de Josafat
espere 'l grant crit,
en pols convertit
de que sò format:
cuchs per companyía
y ossos per coxí:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

Quant dirá *Al cel sia*
qui veja ma fi:
¡Jesús y María,
pietat de mi!

MORT DEL JÚST

DEL mon y sos gustos
me vull despedir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

Per ells es un son
mès dols que la mel,
adormirse al mon,
despertarse al cel:
es caure lo tel
que 'ls ulls va enfosquir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

Quant los ulls se clouen
l' ánima obre 'ls seus,
mirant á sos peus
los cels que 's desclouen:
los goigs que li plouen
no 'ls pot obeir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

La mort es la nau
que du nostra sort,
del mon es lo port,
del cel es la clau.
¡Dols somni de pau,
qui 'l puga dormir!
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

Del cos se despulla
com d' un vell vestit;
al arbre florit
¿qué importa la fulla?
la mort sols esfulla
per fer reflorir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

¿Quí fuig de la mort
si espera la vida?
si á cobrar se crida,
¿quin jornalé es sórt?

¡D' arribar al port
ne dihem partir!
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

Lo just es la flor
del hort de la Gloria;
que visca ó que mória
allí tè 'l sèu cor.
Baixau, diu, Senyor,
Baixaume á cullir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

Si 'ls Angels anyora,
ja apar que ab ells riu;
apar que ab ells viu
quant tothom lo plora.
La mort es l' aurora
del sol del empir:
Lo morir dels justos,
dolcíssim morir.

JÚDICI UNIVERSAL

Puix la vida vola,
¿cóm la fas malbè?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Cruixirá la terra
com nau que va á fons,
y mars, llamps y trons
s' hi batrán en guerra.
Ab son crit que aterra
la trompa oiré:
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Vestides de dol
caurán les estrelles,
desfentse com elles
la lluna y lo sol;
la terra 's disol,
la mar trenca 'l fre:
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Quatre rius de foch
del cel baixarán,
y tot ho fondrán
sens deixar ré en lloch.
Si amo á Dèu tan poch
¿llavors hont serè?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

¡Pels mals quín suplici,
quan lo Dèu dels forts
dirá: Alsauvos, morts;
veniu á judici!
Jo enfangat al vici,
¿qué li respondré?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Cendra, pols y ossos
s' aixecan units,
y ab sos esperits
reviuen los cossos;

los cels van á trossos,
la terra tambè :
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve !

Allí á Josafat,
ab la creu davant,
com llibre obrirán
present y passat ;
per Dèu es pesat
lo mal y lo bè :
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve !

Partida la terra,
en dues legions,
tè á la dreta 'ls bons,
los mals á la esquerra :
si al Jutge he fet guerra,
¿jo ab quins estaré ?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve !

Dirá 'l Pare Etern :
Veniu, elegits ;
dirá als malehits :
Anau al infern ;
al foch sempitern
que 'l mal encenguè :
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve !

Veyent sa heretat
los bons cantarán,
los mals ¡ Ay! dirán,
mes ¡ay! que hem errat!
montanyes, pietat,
xafaunos primé:
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Vina, dirá al cos
l' ánima perduda,
llas de ma cayguda,
company horrorós:
malehit espós,
may te deixaré:
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Malehida tu,
lo cos li respon;
als plahers del mon
tu m' hi vares du;
malehit lo nu
que lligats nos té:
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Del cel com aucells
los bons se 'n hi volan,
los altres rodolan
á infernals gabells.

¿Baixaré jo ab ells,
ó al cel pujaré?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

Quatre rius de foch
del cel baixarán,
y tot ho fondrán
sens deixá ré en lloch.
Puix la vida vola,
¿cóm la fas malbè?
¡Pecador, tremola,
que 'l gran Jutge ve!

INFERN

LAMENTS DELS CONDEMNATS

Si á tos peus la terra 's bada,
pecador, aquesta nit,
de tanta ánima demnada
sentirás l' horrible crit.
Dels plahers com tu gosaren,
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LO SUPERBO

Del infern entre la escoria
m' arrossego condemnat,
mentres regnan en la Gloria
los humils que he trepitjat.

Les corones cambiaren.
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

L' AVAR

Jo als pobrets abordí 'ls gossos
que ara á mi 'm van mossegant,
dantme á beure fos y á trossos
lo metall que amava tant.
Arques plenes m' en quedaren.
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LO LUXURIÓS

Jo impuresa respirava,
y en les flames nedo encés,
y hermosures que abrassava,
com serpents me tenen pres.
Pols y cendra m' enganyaren.
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LO IRAT

Veig fantasmes ¡ay! horribles;
son aquells que vaig matar:
tinch al pit armes terribles,
gust de sanch al paladar.
Flames de ira m' abrasaren.
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LO GOLÓS

Set canina 'l cor m' abrasa
dels abismes assí al fons,
tinch per pa sols foch y brasa,
tinch per vi fel de dragons.
¡Tants menjars que 'm regalaren!
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

L' ENVEJÓS

Perque tot ho envejava
de tot sento set y fam,
y aquell cuch que 'm rosegava
me devora sens matám.

Amarchs gustos m' enganyaren.
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LO PERESÓS

Ociós per sempre jaure,
me revolco en llit encés;
del costat de que vaig caure,
oh mortals, no 'm mouré mes.
¡No seguiu als que pecaren!
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

Pecador, si no t' esmenas,
ou lo crit dels companys teus;
¿rossegarhi sents cadenes?
s' aparellan per tos peus.
¡No hi haurá Sants que t' amparen!
Mes ¡ay!
los plahers prompte acabaren;
les penes may.

LA GLORIA

Mon cor vos somia
¡mes ay! que no us té:
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

I.

Les ditxes al mon
s' hi donan á gotes;
allí 's beuen totes
com aygua en la font;
un raig ne voldria,
un riu ne tindré:
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

II.

Allí á Jesucrist
veuré cara á cara,
l' aurora mes clara
que 'ls Angels han vist;
l' aurora es María,
lo sol es mon Bé:
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

III.

¡Per l' olfat qué olor,
pels ulls qué hermosura,
pel gust qué dolsura,
qué vida pel cor!
¡quin riu d' alegría,
quin mar de plahè!
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

IV.

Allá no hi ha nit,
sempre es dia clar,
podent contemplar
á Dèu fit á fit:

sol sempre al mitx-dia,
cel sempre seré :
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

V.

Hi cantan los Angels,
hi cantan y sonan;
hossannes entonan
Serafins y Arcángels;
suau melodía
també hi cantaré :
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

VI.

L' arbre de la vida
ple de fruyts y flor
omplirá 'l mèu cor
d' un goig sense mida ;
¡ ab quina alegría
son fruyt culliré !
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

VII.

Les Verges son lliris,
los Mártirs son roses,
que fa mes hermoses
la sanch dels martiris.
En sa companyía
vull florir tambè:
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veuré.

VIII.

Plorant de tristor
miro les estrelles,
que derrera d' elles
está 'l mèu Amor.
Flor de setelía,
¡ quánt te culliré !
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veure.

IX.

Trayeume, oh Espós,
d' aqueix mar de penes,
trencau les cadenes
que 'm privan de Vos.

Dolsa patria mia,
¡ quánt hi entraré !
Ay, quin será 'l dia,
Jesús, que us veure.

CONFESSIÓ

Mes culpes passades
ja vull confessar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

Si molt vos he ofés,
Jesús, molt me pesa;
si 'm dau fortalesa
no hi tornaré mes:
assots y llansades
may mes us vull dar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

Fugint del ramat,
ovella perduda,
es una cayguda
cada pas que he dat:

ab plors mes petjades
voldria esborrar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

Pecant he caygut
esclau del dimoni;
l' hermós patrimoni
del cel m' he venut.
Jesús, mes errades
vullau perdonar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

¡Qué 'n sò de cruel
de fer á Dèu guerra;
per un pols de terra
de jugarme 'l cel!
Ses portes tancades
plorant vull trucar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

¡Qué temps he viscut,
oh cels, sens mirarvos!
¡Jesús, sens amarvos
qué temps he perdut!
Oh llagues sagrades,
deixauvos besar:
Morir mil vegades
avans que pecar.

¡GUERRA

Á LA BLASFEMIA!

Al blasfemar fem guerra
en nom de Dèu etern,
trayem de nostra terra
la llengua del infern!

Es vici detestable,
de Catalunya afront;
fou lo mateix diable
qui l' ha portat al mon.

Blasfemo, en ta malicia,
sepulcre ets mal tancat,
que escups ab immundicia
fetor de condemnat.

La pedra que al cel llansas
caurá sobre ton front,
com llamp de les venjanses
del Criador del mon.

Per fer á Dèu agravi
¿qué fas blasfemador?
tens lo dimoni al llavi,
l' infern dintre del cor.

Fuig d' eixa pestilencia,
que es ella, oh joventut,
verí per la ignocencia,
punyal per la virtut.

¡Oh llengua catalana,
mes dolsa que la mel,
la llengua que 't profana
te fa tornar de fel!

LA PURESA

Los Angels la baixaren
del Paradís,
y en terra la sembraren
perqué hi florís.
Santa virtut, apresa
del Salvador:
Lliri blanch de puresa,
floreixme al cor.

Lo cor que com l' abella
cerca ta mel,
purificat per ella
somia 'l cel.
¡Oh cel de boniquesa,
vas de dolsor!
Lliri blanch de puresa,
floreixme al cor.

Per Sant Francesch traus roses
    d' un esbarser,
y á Sant Tomás li posas
    nevat cinter;
clau del pit de Teresa,
    de Lluís flor:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

Ditxosa ánima pura
    més que la neu,
copía sa hermosura,
    mirall de Dèu.
¡Oh! guarda sa bellesa
    com perla en or:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

Los angelets que ploran
    pel mon volant,
quant eixa flor oloran,
    no ploran tant.
D' amor de Dèu encesa,
    respira amor:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

Ab ta divina essencia,
    tu, al cor felís
li tornas l' ignocencia
    del Paradís;

del cel perla despresa,
    mística flor:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

Dels Angels de l' historia
    candi vestit,
dels aucells de la Gloria
    tálem florit,
de les verges bellesa,
    dels sants olor:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

Fugiu, ánimes pures,
    del fanch del mon;
dels gustos y hermosures
    cercau la Font.
¡Oh Font de sabiesa!
    célich tresor:
Lliri blanch de puresa,
    floreixme al cor.

RESIGNACIÓ

Fiat voluntas tua.

La Creu que m' heu dat
abrasso ab amor.
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Ab foch l' or se proba,
l' amor ab la Creu;
si cercas á Dèu,
en la Creu se troba.
¡Dolsor sempre nova!
¡Tresor amagat!
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Quant l' ánima plora
la gracia hi floreix;
qui al mon may pateix
lo cel may anyora.
D' amor es penyora
sufrir per l' Amat,
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Si en llit d' agonía
Jesucrist me vol,
m' hi dona 'l consol
de sa companyía:
¡felís malaltía
si 'l cel m' ha guanyat!
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Si á beure 'm convida
son cálzer amarch,
cap torment es llarch
en tan curta vida.
Petit feix s' olvida
portantlo de grat.
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Ben poch castigau
á aquell que us ha ofés;
castigaume més,
peró perdonau:

la Creu n' es la clau
si 'l cel m' he tancat.
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Vull, com mon Amor,
cruels disciplines,
al front ses espines,
al llavi amargor
y una llansa al cor
que tan poch l' ha amat.
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

¡Qué hermós cel se veu
del cim del Calvari!
qui vulla pujarhi
la escala es la Creu.
Als brassos d' un Dèu
ja tot m' he entregat!
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

Tota Creu es d' or
si es Dèu qui la dona;
vindrá la corona
després del dolor.
¡Qui pogués morir
ab Vos abrassat!
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

¡Qué dolsa es la Creu
ab Jesús portada!
¡qué dolsa y amada
la esposa de Dèu!
Si ab Vos me voleu
en ella clavat,
Que 's fassa, Senyor,
vostra voluntat.

AMAR Ó MORIR

Jesus, amor dulcissimus.
(SANT BERNAT).

AY! quí us sabés dir,
Jesús, sens cessar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

Per ser Vos qui sou
vos amo y adoro,
mes ¡ay! puix no moro
no us dech amar prou.
Mon cor vull umplir
d' amor en la mar.
Morir ó amar,
amar ó morir.

Vull sempre estimarvos
y als brassos tenirvos,
de dia servirvos,
de nit somiarvos;
amor sols oir,
d' amor sols parlar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

¿Qué voleu que diga,
que diga y que fassi?
¿qué voleu que passi?
¿qué voleu que siga?
Podentvos tenir,
patir es gosar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

¡Qué dolsa es la vida
d' un amor tan fort!
més dolsa es la mort
si l' amor la crida:
¡qué es dols son ferir!
¡qué es dols mon penar!
Morir ó amar,
amar ó morir.

Si incendi d' amor
lo mon abrandás,
si amantvos tornás
cada sér un cor,

un cor que eix sospir
fes sempre durar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

Tingués vostre Cor
per amarvos més,
de flames encés
morint per amor;
tingués vostre dir,
tingués vostre obrar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

Si com á Teresa,
Serafí d' amor
m' apuntás al cor
una fletxa encesa;
si 'm tornás ferir
á fins á espirar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

¡Ay! quí us sabés dir,
Jesús, sens cessar:
Morir ó amar,
amar ó morir.

HIMNE Á LLEÓ XIII

VISCA *Lleó, Vicari del Altíssim!*
Qui coroná son front,
«Ves, li ha dit, ab ton rugit fortíssim
á despertar lo mon.»

Del Vaticá rugeix en l' alta roca;
mes son rugit es una veu del cel,
que d' eix Lleó magnánim en la boca,
les celestials abelles fan sa mel.

Ell al vassall demana obediencia,
justicia al rey; al un y al altre, amor;
ell fa sortir lo Sol de la ciencia
que roba á tants lo núbol del error.

Son front llueix del cel ab la serena,
brilla en sos ulls lo llamp del pensament,
y son parlar es la suau cadena
ab que s' atrau los cors l' Omnipotent.

Vos, com la Creu, teniu oberts los brassos
per abrassar los pobles d' un á un ;
cercau aquell que fuig de vostres passos,
deixant vivent al que trobau difunt.

En vostre escut hi ha una hermosa estrella ;
l' astre sòu vos, l' escut l' humanitat :
mostrauli 'l port, *Lumen in cælo* bella,
que es negra nit y creix la tempestat.

L' Omnipotent, que us vol per son Vicari,
sia aviat vostre llibertador;
y 'l Vaticá, que avuy es un Calvari,
será per vos un gloriós Thabor.

TAÚLA

PRIMERA PART

	PÁGS.
A Betlhem..	5
La Nadala..	7
Lo Noy de la Mare..	9
La cansó del rossinyol.	12
Lo Sant Nom de Jesús.	14
Recórdat que ets pols.	16
Passió de Nostre Senyor Jesucrist.	18
La Creu.	35
¿Qué t' he fet, oh poble meu?	38
Camarelles.	41
María al cel guia.	44
Veniu á María..	47
¡Oh María!.	50
Jo só filla de María..	53
La Verge á ses filles.	56
La Divina Pastora..	59
A la Verge del Mont.	62
A la Verge de la Gleva..	64
Cobles del Cor de Jesús..	66
Alabanses al Santíssim..	70
L' Assumpció de la Verge.	73

PÁGS.

Goigs de Sant Pere Claver. 75
Himne á la Verge de la Mercé. 80
Himne á Sant Miquel Arcángel. 82
Lo Sant Rosari.. 84
Misteris de Goig. 88
Misteris de Dolor. 91
Misteris de Gloria. 94
A la Immaculada. 96

SEGONA PART

Jesús als noys. 101
Al cel.. 104
Jesús als homens. 107
Vanitat del mon. 110
Lo pecat moital. 113
Les dues banderes. 117
Salvació de l' ánima. 119
Eternitat. 122
La mort. 125
La mort del just. 129
Judici universal. 132
Infern: Laments dels condemnats. 137
La Gloria. 141
Confessió. 146
¡Guerra á la blasfemia! 148
La puresa. 150
Resignació. 153
Amar ó morir. 157
Himne á Lleó XIII. 160

OBRES DEL MATEIX AUTOR

Patria, poesíes.—2'50 pessetes.

La Atlántida, poema ab la traducció castellana per Melcior de Palau. Tercera edició.—4 ptes. en tela.

Canigó. Llegenda pirenayca del temps de la Reconquista.—5 ptes. en tela, ab riques cobertes.

Caritat. Poesíes. Segona edició.—1'50 ptes. en tela.

Idilis y cants místichs, ab un prólech de D. M. Milá y Fontanals. Tercera edició.—1'25 ptes. en rústica, y 1'75 en tela.

Cansons de Montserrat. Segona edició.—50 cénts. en rústica. Posades en música per D. Lluís Ginestá, 6 ptes.

Itinerari d' un pelegrí á Terra Santa.—3 ptes.

Lo somni de Sant Joan. Llegenda del Sagrat Cor de Jesús, ab la traducció castellana. Segona edició.—1'50 ptes. en rústica, y 2 en tela.

Excursions y viatjes. -3 ptes. en rústica.

Nerto. Poema de Mistral, traduhit al catalá per mossen Jacinto Verdaguer.—2 ptes. en rústica.

ACABAN DE ESTAMPARSE:

Jesús infant. NAZARET.—1 pta. en rústica.

Cántichs. Edició ab música per C. Candi.—2 ptes.

Llegenda de Montserrat. Segona edició, 1 pta.

Nota.—Tots los cántichs d' aquest volum se venen en fulles soltes al preu de 1 pta. lo cent y 8 lo mil; ab música, á 10 cénts. de pta. cada un. La Passió, á 6 céntims. En papé de fil, 25 cénts.

